

» λάρναξ αὕτη θέλει ἐνταφιασθῇ τὴν 18 ὁκτωβρίου,
» ἡμέραν παρασκευῇ· τότε δὲ θέλει φωταγωγηθῇ
» μεγαλοπρεπῶς τὸ Πάνθειον . . . . .»

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΚΩΔΩΝΟΔΕΝΔΡΟΝ. (Schellenbaum)

» Τὸ δένδρον τοῦτο εἶναι ἐγγώριον εἰς τὴν Βρασι-
λίαν καὶ ἀειθαλές, ἔχει δὲ ὕψος μηλέας, καὶ ὁ καρ-
πὸς ὁμοιάζει τὸ κάστανον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ
σχῆμα εἶναι τρίγωνον, πάντῃ ὅμοιον μὲ τὸ Κεφα-
λαῖον Δ. Ὁ καρπὸς περιβάλλεται ἀπὸ σκληρότατον
φλοιὸν, τὸν ὁποῖον οἱ ἄγριοι μεταχειρίζονται ὡς κώ-
δωνας, ἐνθέτοντες, ἀντὶ τοῦ προϋπάρχοντος καρποῦ,
τὸν ὁποῖον διὰ πιδηρῶν ἐργαλείων τεχνητῶς ἐκβάλ-
λουσι, μικρὰ λιθάρια ἢ κομμάτια μετάλλων. Ἐξ αὐ-
τῶν τῶν κωδωνίσκων κατασκευάζουν περιδέραια καὶ
βραχιόλια, καὶ ἄλλα ὅμοια, τὰ ὁποῖα φοροῦσιν εἰς
τοὺς χοροὺς, καὶ διὰ τῆς κινήσεώς των προκαλεῖται
κωδωνισμὸς ῥῥυθμὸς· καὶ ἀναμφιβόλως ἔνεκα τῆς
ὁμοιότητος τοῦ προξενουμένου ὑπ' αὐτῶν ἤχου μὲ
τὴν φωνὴν Ἀχόβακ ἐπωνομάσθη καὶ τὸ δένδρον ὑπὸ
τῶν ἐπιστημόνων Cerbera Alkovaī. Τοῦ δένδρου
τούτου τὰ ὄργανα ἐμπεριέχουσι γαλακτώδη ὀπὸν, ὅστις
εἶναι δριμυτάτος, φαρμακώδης, καὶ ἐκπέμπει τὴν τοῦ
σκορῶδου ὀσμὴν. Τοιαύτην ὀσμὴν καὶ τὸ τοῦ δένδρου
ξύλον καιόμενον, καὶ τόσον σφοδρὰν μάλιστα, ὥστε
ἔνεκα αὐτῆς οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸ μεταχειρίζονται.

Ἐὰν τὸ ξύλον τοῦτο ῥιφθῇ εἰς λίμνην, ἔχει
τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν μὲ τὸν φλῶμον, δηλ. ναρκώ-
νει τοὺς ἰχθεῖς, ὥστε δύνανται νὰ συλληφθῶσι μὲ
τὰς χεῖρας, καὶ τότε ἡ σὰρξ αὐτῶν εἶναι ἐπιβλαβής.
Ἄλλ' ἐὰν τὰ ἐντόσθια τῶν τοιούτων νεναρκωμένων ἰ-

χθῶν ταχέως ἐκβληθῶσι, τρώγονται οἱ ἰχθεῖς ἀνευ
βλάβης τῆς τῶν ἀνθρώπων ὑγείας. Πολλάκις οἱ Ἰνδοὶ
μεταχειρίζονται καὶ τὸν καρπὸν διὰ νὰ δηλητηριά-
ζονται.

Ξ. Α.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(συνέχεια. Ἰδε φυλλάδιον ΙΓ'.)

ΙΑ'.

Μεσονύκτιον.

Ὁ Βασιλόπαις ἀνέγνω τὸ γραμματίον πολλάκις
ἐπανελημμένως, καὶ μετὰ ταῦτα ὕψωσεν ἑταστικὸν
ἐλέμμα πρὸς τὸν Βασκογκέλλον, ὅστις ὑπέμεινεν
αὐτὸ ἐρήμως καὶ ἀξιοπρεπῶς.

— Οἱ χαρακτῆρες εἶναι τοῦ Μοναχοῦ, ἐψιθύρισε
διττάζων. Ἀλλὰ πῶς ἡ εὐτυχία μου νὰ ἐξαρτᾶ-
ται.....;

— Τοῦτο εἶναι ἀπόκρυφον μεταξὺ τοῦ Μοναχοῦ
καὶ ἐμοῦ.

— Ἀναχωρῶ, εἶπεν ὁ Βασιλόπαις, σκεφθεὶς ἐπὶ
τινας στιγμάς. — Δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ ὅτι ἔχω πῖσιν
εἰς ὑμᾶς, Κύριε, ἀν καὶ μοι συνιστάσθε ὑπὸ ἀνθρώ-
που ὃν τιμῶ...., ὅστις μοι ἀπέδειξε τὴν ἀφοσίωσίν
του.... ἀφ' οὗτινος ὁμῶς μυστικὴ τις φωνὴ μὲ μα-
κρύνει. Ἀναχωρῶ ὅχι ὑπακούων εἰς τὰς μυστηριώ-
δεις διαταγὰς του, ἀλλὰ ὅπως μὴ δυσαρεστῶ πε-
ρισσότερον τὴν ἡμετέραν Μεγαλειότητα.

Ἀλλ' ἡ Βασίλισσα ἀπεκρίθη ἀλλοῦ τὸν νοῦν ἔχου-
σα εἰς τὸν βαθύν του χαριετισμὸν τὸν ἐπισφραγίσαν-
τα τὰς λέξεις ταύτας, καὶ δυσκόλως ἐδύνατο νὰ
ὑποκρύψῃ τὴν ἀνυπομονήσαν τῆς.

— Ὑπάγετε, ἀγαπηταί, εἶπε πρὸς τὰς δύο νεά-
νιδας, ὅταν ἐξῆλθεν ὁ Δὸν Πέτρος, — καὶ ἔρχεσθε
ὅταν σᾶς κράξω.

— Καὶ εἶπέτε εἰς τὴν Αὐτοῦ ἑκλαμπρότητα τὸν
Βασιλόπαιδα, ὅτι ἡ Μεγαλειότης τὸν παρακαλεῖ νὰ
μὴ ἐξέλθῃ τῶν ἀνακτόρων. Μετ' ὀλίγον ἔχει ἀνάγκην
νὰ τὸν ὁμιλήσῃ.

Τότε ὁ Βασκογκέλλος καὶ ἡ Βασίλισσα ἔμεινον
μόνοι.

Τοῦτο δὲ συνέβαινεν ἤδη κατὰ πρῶτον ἀπὸ τῆς
σκηνῆς τῆς ἐν τῷ Σουζικῷ οἴκῳ. Ἡ Ἰσαβέλλα ἡσθάν-
θη μυστικὴν ταραχὴν καὶ ἀγῶνα· καὶ ἐπειδὴ ὁ Βα-
σκογκέλλος δὲν ὠμίλει, καὶ ἡ σιωπὴ αὐτῇ πῦξανε
τὴν σύγχυσίν τῆς, ὠμίλισε πρῶτη.

— Τί ἔχετε νὰ μοι εἰπῆτε, Δὸν Σίμων, εἶπε με-
τὰ φωνῆς ἧς ὁ γλυκὺς καὶ τρέμων τόνος ἐπράδιζε
τὰς κρυπτάς τῆς ἐλπίδας.

— Κυρία, εἶπεν, ἔρχομαι νὰ συνηγορήσω παρὰ τῇ
ἡμετέρᾳ Μεγαλειότητι ὑπὲρ μεγάλης τιнос ὑποθέ-
σεως..... Καὶ πρῶτον ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀποτει-
νω μίαν ἐρώτησιν. Ἐλπίζω ὅτι ἀφ' οὗτου θάναυτος
τυραννία δὲν σᾶς καταδυναστεύει πλέον, ἐγκατελεί-
ψατε τὴν ιδέαν τοῦ νὰ ἐνταφιάσῃτε τὴν νεότητά σας
εἰς μοναστήριον.

— Δὲν ἤξεύρω.... διστάζω ἀκόμη..... Ὁ κόσμος
μὲ νομίζει τοῦ Βασιλέως γυναῖκα. Μετὰ τοῦτο τί
δύναμαι ἄλλο νὰ γίνω, — ὅταν δὲν ἔχω τὸ δικαίω-
μα ν' ἀκούσω τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου, — τί ἄλλο

εἰμὴ ταπεινὴ καὶ μονήρης νόμφη τοῦ Κυρίου;
— Εἶναι δυνατόν ν' ἀλλάξτε θέσιν χωρὶς νὰ καταβῆτε, κυρία. Ὑπῆρξαν πολλάνεις Βασιλίσσαι διατηρηθεῖσαι ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ μετὰ τοῦ ἀνδρός των τὴν ἐκπτώσιν....

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, Δὸν Σίμων.

— Ἦδὼν ἐγὼ εἰμὶ ὁ διατάζων, Κυρία, ἐπανελάβετε ταταραγμένους ὁ Βασκογκέλλος. Διατάζω, διότι ἀποσκιρτῶ ἀπὸ τὴν ὁδὸν ἣν ἐπὶ πολὺ καὶ πιστῶς ἐξάδισα.... Καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι μεταβάλλων δρόμον, προδίδω καθήκον, καὶ λησμονῶ ὅρκον, — ἔπειτα δέ, ἀκόμη ..... ἀκούσατέ με, Κυρία .... ὦ! καὶ ἐνισχύσατέ με!..... Σὰς ἀγαπῶ.

Ἡ λέξις αὕτη ἐξῆλθε μὲ φωνὴν ξηρὰν καὶ βραχεῖαν ἀπὸ τοῦ Βασκογκέλλου τὸ στόμα. Μόλις δὲ τὴν ἐπρόφερε, καὶ ἐσιώπησε, καὶ τὴν ζωὴν του ἐδιδεν ἥδη, ἂν ἐδόνατο νὰ μὴ τὴν εἶχε προσφέρει.

— Μὲ ἀγαπάτε! ἐπανελάβετε ἡ Ἰσαβέλλα, καὶ χαρὰ ἀνέλαμψεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν της.

Ἄλλ' ἡ συγκίνησις αὕτη κατεστάλη ἀμέσως ὑπὸ τὸ ψυχρὸν καὶ αὐστηρὸν βλέμμα τοῦ Βασκογκέλλου.

— Ὑπάρχουσι στιγμήαι, εἶπεν ὁ Σίμων, καθ' ἃς τὸ πάθος κορυפוῦται μέχρι μανίας, καὶ τότε μία μόνη λέξις ἀρκεῖ ν' ἀμαυρώσῃ ὅλην ζωὴν εὐσταθείας, ἀφοσιώσεως καὶ αὐταπαρνήσεως.

Ὁ Βασκογκέλλος διεκόπη, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Τὴν λέξιν ταύτην τὴν ἐπρόφερα, κυρία, καὶ σὰς ὡμολόγησα ὅτι ἔπρεπε νὰ σὰς κρύψω, ἂν δὲν ἤθελα νὰ φανῶ περιφρονητὸς εἰς ἑμαυτὸν καὶ ἄνανδρος εἰς τὴν Μεγαλειότητά σας.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα· ἔγκλημα λοιπὸν εἶναι.....;

— Εὐσπλαγχνίαν, κυρία! ὑπέλαβεν ὁ δευτερότοκος Σούζας. Ἀγαπῶν σας, ἐβύθισα εἰς τὴν λήθην τὰς μόνας εὐτυχεῖς ἡμέρας τῆς πρώτης νεότητός μου. Ἀγαπῶν σας, συνεκάλυψα φιλότατην εἰκόνα, διότι τῆς πρὸς ἐκείνην τρυφεράς, ἀδελφικῆς ἀγάπης πολὺ ἰσχυρότερος εἶναι ὁ ἔρωσ μου, ὁ μόνος ἔρωσ μου ἐπὶ γῆς. Ἀλλὰ τὴν τιμὴν! Μόνος ἔμεινα, μόνος, κυρία, νὰ φέρω τὸ βαρὺ τοῦτο φορτίον ὃ παραδίδει εἰς τοὺς ἀπογόνους μακρὰ σειρὰ ἐνδόξων καὶ ἀμέμπτων προγόνων. Ὁ ἀδελφός μου εἶναι ξηρὸς κλάδος εὐγενοῦς στελέχους..... Ἡ δόξα τῶν Σουζιδῶν εἰς ἐμὲ, εἰς μόνον ἐμὲ ἐναπόκειται! Ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν πράξω σήμερον, εἶναι δεινὴ ἀνάγκη νὰ γίνω ἐπίσκοπος..... Τοῦλάχιστον ἂς μὴ γίνω ἐγκληματίας!

Ἡ Ἰσαβέλλα ἤκουε τὸν Βασκογκέλλον χωρὶς νὰ τὸν ἐννοῇ· διέβλεπε δὲ μόνον ὅτι μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Βασκογκέλλου ἠγείρετο φραγμὸς δυσκαταβλητῆτος ἔτι ἀφ' ὅσους εἶχε ποτὲ φοβηθῇ.

— Μίαν ἡμέραν, ἐπανελάβετε ὁ Σίμων, ἐξακολουθῶν ἀκουσίως τὸν ῥοῦν τῶν ιδεῶν του, μίαν ἡμέραν μοὶ εἶπον. Ὁ πατήρ σου ἀποθνήσκει.... Εὐγενὴς γέρον ἦν ὁ πατήρ μου, καθαρὸς, ἱερὸς γέρον καὶ ἰσχυρὸς..... ἔτρεξα ἀμέσως τὸν εὐρον καθήμενον — τὸν βλέπω ἀκόμη! εἰς τὴν ἀρχαίαν καθέδραν ὅπου κατεκλινόμην ἡμεῖς οἱ Σουζιδαι διὰ ν' ἀποθάνωμεν. Ἦτον ἥρεμος. Τὸ μέτωπόν του εἶχε τὴν γαληνιαίαν ἐκείνην ὠχρότητα, ἥτις δὲν εἶναι τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ἦν ὁ Θεὸς ἐπιχέει ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ δικαίου

ὅταν ἐκπνέῃ. Ἐγονάτισαμεν, διότι δὲν ἤμην μόνος· ὁ Καστελμελχώρας ἦτον πλησίον μου.

Τότε ἐξέτεινεν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς μας τὴν μεγάλην, λευκὴν καὶ ἄσπερον χεῖρά του ὁ θνήσκων ὀφθαλμός του εἰσέδου εἰς τὰς καρδίας μας. Ἐγὼ ἔκλαια, καὶ ἔκλαιεν ἐπίσης ὁ Δὸν Λουδοβίκος ὁ ἀδελφός μου. ἔκτοτε δὲν πιστεύω πλέον τὰ δάκρυα.

« Καὶ μὰς εἶπε — Παιδιά, ἀγαπάτε τὸν βασιλέα, κινδυνεύσατε ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀποθάνετε ὑπὲρ αὐτοῦ!

« Καὶ μὰς ὑπέβαλεν εἰς ὅρκον.

« Ὁ Δὸν Λουδοβίκος ὡμωσε πρῶτος, ἐγὼ δὲ ἔθεσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν μου, ἥτις ἐκτύπα ἰσχυρῶς, καὶ εἶπα. Εἴθε νὰ μοὶ χορηγήσῃ προσεχῶς περιστάσιν ὃ Θεὸς νὰ ἐκπληρώσω τὸν ὅρκον μου.

« Ἦμην τότε, Κυρία, εὐλικρινής. ὦ! πιστεύσατέ με, ἠγάπησα τὸν Βασιλέα, ἐκινδύνευσά ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, ἤθελα καὶ ν' ἀποθάνω ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως! Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καθήκον ἄλλο ἱερώτερον τοῦ ὅρκου ὃν ὡμώσαμεν ἐπὶ τῆς κλίνης πατρὸς ἀποθνήσκοντος; »

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἣν ἀπέτεινε πρὸς ἑαυτὸν μάλλον, ἐπρόφερεν ὁ Σίμων μετ' ἀμφιβολίας ὀδυνηρὰς καὶ λυπούσης. Ἡ δὲ Βασιλίσσα, ἤκουε πάντοτε, καὶ ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της τρέμουσαν. Συγχρόνως δὲ καὶ τὸν ἐλυπεῖτο, διότι ἡ φωνὴ τοῦ Σίμωνος ἤλεγχε βαθυτάτην βαρυθυμίαν.

— Δὲν πρέπει ν' ἀπολεσθῇ ἡ Πορτογαλλία, ἐπανελάβετε τέλος αὐτός. Πρέπει ἡ Πορτογαλλία νὰ ἔχῃ Βασιλέα! Βασιλέα ὑγιὲν τὸ σῶμα καὶ τὴν καρδίαν, οὗ ἡ διάνοια νὰ βοηθῇ τὸν βραχίονα, καὶ οὗ ὁ βραχίον νὰ δύνηται νὰ φέρῃ τὸ βάρος τοῦ σκήπτρου. Ἐγὼ θὰ γίνω ἐπίσκοπος..... ἀλλ' ὁ Δὸν Ἰωάννης ὁ πατήρ μου θὰ μὲ συγχωρήσῃ, καὶ θὰ σωθῇ ἡ Πορτογαλλία.

Ἵψωσεν δὲ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν Ἰσαβέλλα, ἥτις ἐφάνετο ζητοῦσα ἐξήγησιν μὲ ἀνήσυχά βλήματα.

— Ἐπὶ πολὺ ἐδίστασα, ἐξηκολογήσεν· ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ σιωπῇ τῶν ἀγρύπνων νυκτῶν μου ἐζήτησα συμβουλὴν ἀπὸ τὸν Θεόν..... ὁ Θεὸς μ' ἐσυμβούλευσε, κυρία, καὶ ἰδοὺ ἔρχομαι διὰ νὰ μὲ συνδράμητε.

— Εἰπέτε τί θέλετε, εἶπε μετὰ σπουδῆς ἡ Βασιλίσσα. — Θέλω αἰσθανθῇ ἑμαυτὴν ὑπερήφανον, ἂν συντελέσω εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν εὐγενῶν σας σκοπῶν.... Τί πρέπει νὰ πράξω πρὸς τοῦτο;

— Νὰ νυμφευθῇτε Δὸν Πέτρον τὸν Βραγαντίδην, τὸν Βασιλόπαιδα τῆς Πορτογαλλίας.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἡμηνεωγμένον, καὶ ἀκινήτους τοὺς ὀφθαλμούς· δύναμιν δὲ δὲν εἶχε ν' ἀποκριθῇ.

— Ἡ τάξις τῶν ἀρχαίων εὐπατριδῶν σὰς ἀγάπῃ, ἐξηκολογήσεν ὁ Σίμων, καὶ θέλει περιστοιχίσαι τὸν σύζυγόν σας· ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ ὥρα — καὶ πλησιάζει, κυρία, — οἱ προδότες οἱ ὑποσκάπτοντες τὸν θρόνον τοῦ Ἀλφόνσου, ὅπισθεν τῶν ἐρειπίων αὐτοῦ θέλουσιν εὖρεϊ ὀρθὸν ἄλλον θρόνον, νόμιμον καὶ ἐκείνον.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐξηκολούθει σιωπῶσα. Ὁ δὲ Βασκογκέλλος ἐγονάτισεν ἑμπρός της. Τότε ἡ Βασιλίσσα ἐφάνη ὡς νὰ ἐξύπνησεν. Ὁ ὀφθαλμός της ἐφλογίσθη ἀμέσως, τὸ στήθος της ἤρχισε βιαίως πάλλον, καὶ πικρὸν μειδιάμα διέστειλε τὰς χεῖρας της.

— Εἰγέρθητε, κύριε, εἶπεν ὀρμητικῶς, — καὶ περὶ τούτου λέξιν πλέον νὰ μὴν ἀκούσω..... Ἐκεῖ λοιπὸν κατήντησα, ὥστε νὰ μὲ μεταχειρίζονται ὡς παῖδα.

τικόν ὄργανον, ὡς πολιτικόν ἐμπόρευμα! .... Κύριε, κύριε! εἰς τὴν πατρίδα μου τὴν Γαλλίαν, ἡ ὕβρις πρὸς γυναῖκας ἀσθένειαν θεωρεῖται ὡς ἀγενὴς πράξις, καὶ ὡς τὸ εὐγενέστερον οἰκίστημον ἀτιμάζουσα .... Φύλαξέ λέγεσαι τῆς δόξης τῶν Σουζιδῶν, ἀλλ' ἐπρόδωκας τὴν παρακαταθήκην αὐτῆς ὠφελήθης ἀπὸ τὴν ἀπερισκεψίαν μου, καὶ διότι ἐπρόφερα ποτὲ λέξεις .... ὡς ἀποκηρύττω σήμερον, κύριε, τὸ ἀκούετε; .... ἐνόμισας ὅτι ἔχεις τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίσῃς ὅπως θέλεις περὶ ἐμοῦ! .... Τί λοιπόν; δούλη σου εἶμαι; .... Εἶσαι κύριος καὶ αὐθέντης μου, ὥς νὰ μοι δώσῃς τὴν προστασίαν σου, χωρὶς ἐγὼ νὰ τὴν ἐπικαλεσθῶ; — Δισχύνῃ ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ οἴκου σας, ὅπου ἡ ἀνανδρεία φαίνεται κληρονομική..... σὰς ἀπαγορεύω νὰ φανήτε ποτὲ πλέον ἐμπρὸς μου!

Καὶ ἐγερθεῖσα ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' αἱ δυνάμεις τὴν ἐγκατέλιπον, καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς σχεδὸν λειποθυμοῦσα, καὶ συντριβεῖσα ὑπὸ τῆς βίας τῆς συγκινήσεως.

Ὁ δὲ Βασκογκέλλος, ἔτι ὠχρότερος ἢ αὐτὴ, ἔμενεν ἀκίνητος, τὰς χεῖρας ἔχων ἐπὶ τοῦ στήθους ἐσταυρωμένας καὶ τὴν κεφαλὴν κεκυρτίαν. Ἡ δὲ καρδιά του κατεσπαράττετο ὑπὸ πόνου ἀφράτου. Τὴν γυναῖκα ταύτην, τὴν ἐν τῇ θλίψει τῆς τόσον ὥραϊαν, ἥς ὁ θυμὸς ἐμαρτύρει περὶ τοῦ μεγάλου τῆς ἔρωτος, τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥτις ἠθέλησε νὰ τὸν ἐξυδρίσῃ, ἀλλ' ἥς ἐκάστη ὕβρις ἦν νέα ἐξομολόγησις, νέος ἔλεγχος ἐρωτικὸς καὶ περιπαθὴς, αὐτὴν ἄκων ἄκουσαν ἔπρεπε νὰ τὴν ῥίψῃ εἰς ἄλλου ἀγκάλας. Καὶ οὐδὲ εἶχε καιρὸν οὐδὲ πρὸς οἰμωγὴν οὐδὲ πρὸς ἀνακωχὴν ἐν τῇ αὐστηρᾷ ἀληθείᾳ του. Τὸ καθήκον του, — ὑπάρχει ἀγωνία αὐτῆς ὑπερτέρα; — ἦν νὰ παρασκευάσῃ τὴν πυρὰν, ἐφ' ἧς ἔμελλον νὰ κατακαῶσιν ὁμοῦ αἱ κοιναὶ τῶν ἐλπίδες. Τὸ ἔργον του ἦν νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦτο.

Ἀλλ' ἦν ἄνθρωπος καὶ αὐτός· δι' ὃ ἡ θέλησίς του ἐνέδωκεν ὁμοῦ μετὰ τῶν σωματικῶν του δυνάμεων, καὶ καταπεσὼν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων ἐφ' ὧν ἐκάθηντο πρὶν αἱ Κυρίαι Σῶλναι, ἠτένιζε μετ' ἀπελπισίας τὴν Ἰσαβέλλαν ἀκίνητον, ἔχουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐπιθύρῃςεν ὁ Βασκογκέλλος συνολίβων μὲ τὰς δύο του χεῖρας τὸ γῆθός του, ἐν ᾧ σπασμωδικοὶ κοπιετοὶ τὸ διήγειρον. — Μὲ ἡγάπα! ... μὲ ἡγάπα σχεδὸν ὅσον τὴν ἀγαπῶ.

Ἡ λέξις αὕτη ἐφάνη ὡς ἠλεκτρίσασα τὴν Ἰσαβέλλαν, ἥτις ἀνεγείρασα τὸ καταβεβλημένον τῆς σώμα, ἔθεσε τὰς δύο τῆς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Βασκογκέλλου· οἱ δὲ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς, σθεστοὶ πρὸ ὀλίγου καὶ συγκεκαλυμμένοι, ἐμειδίον ἤδη καὶ ἐκλαῖον.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀποθάνω οὕτως; εἶπε κλίνουσα τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὸ στήθος τοῦ Σίμωνος.

— Σὲ ἤκουσα, ἐπανελάβε μὲ τὴν παράδοξον ἐκείνην φωνήν, ἣν ἔχουσι μόνον οἱ νυκτοβάται, ἡ οἱ ἀμιλοῦντες καὶ ὕπνον. — Μὲ εἶπας ὅτι μὲ ἀγαπᾷς .... ναι εἶναι ἀληθές... τὸ ἡξέωρα... ἀλλὰ θέλεις νὰ μὲ φονεύσῃς, — νὰ μὲ φονεύσῃς διὰ μακρὰς καὶ ἀπανθρώπου βασάνου.... διατί; Εἶμαι τόσον νέα, καὶ μέχρι τοῦδε τόσα ὑπέφερα ....!

Τότε ἡγέρθη αἰφνιδίως, καὶ διὰ τῆς χειρὸς τῆς μακρύνουσα τινὰς ἐοστρύχους τῆς ὥραιας τῆς κόμης,

οἷτινες ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, ἠτένισε τὸν Βασκογκέλλον μὲ ἐκπληξιν, καὶ ἔντρομος τὸν ἀπέκρουσε δι' ἐνὸς σχήματος.

— Τί θέλετε ἐδῶ, κύριε; εἶπε.

Καὶ ἐπειδὴ, καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ἀγωνίας του, δὲν ἀπ κρίνετο,

— Ἐνθυμοῦμαι, ... προσέθηκεν ἐκείνη. Εἴμεθα πολὺ δυστυχῆς!

Δύο δάκρυα ἀνέβρυσαν ἀπὸ τοῦ Βασκογκέλλου τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἔπεσαν, φλογερὰ, εἰς τὴν χεῖρα τῆς Ἰσαβέλλας.

— Μὴ κλαίης... μὴ κλαίης, ἐπιθύρῃςεν ἐκτὸς ἐαυτῆς. — μ' ἀγαπᾷς, ἄρα εἰμ' ἐδική σου.... Εἶπέ μοι «τὸ θέλω» καὶ θὰ σ' ὑπακούσω.

Τότε συνέβη σιγὴν σπαρξικάρδιος, ἣν δὲν ἀναλαμβάνομεν νὰ περιγράψωμεν. Ἡ βασίλισσα, ὑπὸ τοῦ ἐνθοκτισμοῦ τῆς ἐμψυχουμένη, περιέμενε τῆς τύχης τῆς τὴν ἀπόφασιν· ὁ δὲ Βασκογκέλλος συνέλεγε τὰς δυνάμεις του, κωφεύον εἰς τὰς κραυγὰς τῆς βασανιζομένης ψυχῆς του.

Ἐπὶ πολὺ ἐπάλασεν εἰς μάτην, καὶ τὸ στόμα του δὲν ἐδύνατο διὰ μιᾶς λέξεως νὰ συντρίψῃ ὅλον τὸ λαμπρὸν εὐδαιμονίας μέλλον, ὃ ἐδείκνυνεν εἰς αὐτὸν ἡ παράφορος φαντασία του. Τέλος ὅμως αἰφνιδίον ἐρύθημα ἔβαψε τὰς παρειάς του, καὶ μετ' ἀγῶνος ἐπρόφερε.

— Τὸ θέλω!

Ἡ Βασίλισσα ἀφῆκε τότε τὴν χεῖρά του, ἣν ἐκράτει ἐντὸς εἰς τὰς χεῖρας τῆς.

— Κύριε, εἶπεν, γενήσεται τὸ θέλημά σας.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ ἐκκλησία τοῦ Μεγάλου Μοναστηρίου τῶν Βενεδικτίνων τῆς Λισαβώνας εἶχε λαμπρῶς φωταγωγηθῇ, καὶ ἄντικρυ τοῦ ἱεροῦ ἐτέθησαν δύο προσευχητήρια, πρὸς τέλεσιν γάμου.

Ὁ Ῥόθης Σούζας Μακέδος περιέμενε τοὺς μελλονίμους, ἐνδεδυμένους τὰ ἄμφω καὶ παράσημα τῆς ὑψηλῆς ἐκκλησιαστικῆς του ἀξίας.

Μετ' ὀλίγον δύο ἄμαξαι ἀνευ οἰκοσήμεων ἐστάθησαν εἰς τοῦ μοναστηρίου τὴν πύλην, καὶ ἀπὸ τὴν μὲν κατῆλθεν ἡ Βασίλισσα, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν δύο ἐπιτίμων Κυρίων τῆς, ἀπὸ τὴν δὲ μόνος ὁ Βασιλόπαις.

Εἰς τὴν φλοιὰν τῆς ἐκκλησίας ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ὃν γνωρίζομεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μοναχοῦ προσηλθε νὰ συνδράμῃ τὸν Βασιλόπαιδα, ὅστις εἰς τὴν παραφορὰν τῆς χαρᾶς του δὲν ἐδύνατο νὰ πιεῖται τὴν εὐτυχίαν του ἀπὸ τὸν Βασκογκέλλον, ὃν ἐθεώρει ὡς ἀντίζηλόν του, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἰσαβέλλας, καὶ ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ ἤδη τὴν γυναῖκα ἣν ἡγάπα περιπαθῶς, ἐν ᾧ ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀγάπην του.

Ἡ τελετὴ ἐγίνετο χωρὶς πομπῆς καὶ βραχεῖα· μοῖνοι δὲ θιαταὶ ἦσαν αἱ δύο Κυρίαι Σῶλναι καὶ ὁ Μοναχός. Ἡ Ἰσαβέλλα παρουσίασεν εἰς τὸν Ῥόθην Σούζαν τὴν ἀδειαν τοῦ Καρδινάλου Βενδώμου, καὶ ἡ ἱερωργία ἤρχισεν ἀμέσως.

Ἡ Βασίλισσα ἐστράφη νὰ ἰδῇ τὸν Βασκογκέλλον, ὥςως ἀντλήσῃ γενναϊότητα ἀπὸ τὰ βλέμματά του, ἀλλ' ἡ ἐκκλησία ἦν ἔρημος.

— Ἰσαβέλλα τῆς Σαβανδίας Νεμούρης, ἐρώτησεν ὁ Καθηγούμενος, συγκατανεύεις νὰ λάβῃς ὡς σύζυ-

γον τὸν ὑψηλότατον καὶ κραταιότατον ἡγεμόνα Δὸν Πέτρον τὸν Βραγαντίδην, Βασιλόπαιδα τῆς Πορτογαλλίας;

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐδίστασε πρὶν ἀποκριθῆ, καὶ ἡσθάνετο ἐξασθενουμένην τὴν γενναιοῦτά της.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Βασκογκέλλου ψιθυρίζουσαν εἰς τὸ οὖς της.

— « Τὸ θέλω. »

— Ναί, εἶπε τότε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ.

Καὶ ἐστράφη νὰ ἰδῇ τὸν Βασκογκέλλον. Ἀλλ' οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐκεῖ, ἐκτὸς μόνου τοῦ Μοναχοῦ ἀκινήτου, καὶ γονυπετοῦς ἐπὶ τοῦ λιθίνου ἐδάφους τῆς ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην ὁ Βασιλόπαις ἀνεσκίρτησεν ἀπὸ χαρὰν καὶ υπερηφάνειαν. Τετέλεσται. Ἡ Ἰσαβέλλα ἦν ἐδική του. Ὅτε δ' ἀνέβη εἰς τὴν ἄμαξαν, δὲν παρετήρησεν τὴν θανάσιμον θλίψιν τῆς γυναικὸς του, διότι ἡ εὐτυχία εἶναι ἰδιοτελής, καὶ ἀγαπᾷ ἑαυτῆς μόνης τὴν θεωρίαν.

Ὁ μοναχὸς τοὺς συνώδεους μέχρι τῆς φλιάς τοῦ μοναστηρίου.

— Ἔστε εὐτυχεῖς, εἶπε μὲ πνιγυμένην φωνήν.

Μετὰ ταῦτα δ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κελλίον του.

Ἡ νύξ ἦν ἤδη ὀψία, καὶ ὅμως ὁ Μοναχὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποπερατώσει τῆς ἡμέρας του ὅλον τὸ ἔργον.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς περιεπάτησεν ἄνω καὶ κάτω ἐντὸς τοῦ κελλίου του, βαθίως σκεπτόμενος, καὶ ὡς διασκευάζων σχέδιον δύσκολον καὶ πολύπλοκον.

— Εἶναι ἀνάγκη, ἐψιθύρισε τέλος. Πᾶτα ἡμέρα αὐξάνει τῆς Πορτογαλλίας τὸν κίνδυνον, καὶ ἡ ἀναβολὴ εἶναι ἐγκλημα.

Τότε ἐσήμανε κωδώνιον, καὶ εἰς ὑπηρετὸς εἰσῆλθεν.

— Ὑπαγε, εἶπεν, εἰς τοῦ Καστελμελχώρα... ὄχι!

Καὶ ἐπρόσθεσε κατ' ἰδίαν.

— Ἄς δοκιμάσω ν' ἀποστρέψω τοῦτο κἂν τὸ ἐγκλημα ἀπὸ ἐνὸς Σούζα τὴν χεῖρα !... Ὑπαγε εἰς τοῦ ἐξοχωτάτου Λόρδου Ῥιχάρδου Φανσαίου. Εἶρε τὸν Γραμματέα του Σίρ Οὐίλλιαμ, καὶ εἰπέ τον νὰ κοινοποιήσῃ ἀμέσως εἰς τὸν κύριόν του μεγάλην εἰδήσιν. Ὁ Βασιλόπαις ἐνυμφεύθη τὴν Βασίλισσαν .... Ὑπαγε!

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ . . . . .

Ἡ γενναιοῦτης νεάνιδος τινος ἦτις, περὶ τὰ τέλη τῆς Βασιλείας Παύλου τοῦ Α'. ἀνεχώρησε περὶ ἐκ τῆς Σιβηρίας, διὰ ν' ἀπέλθῃ εἰς Πετρούπολιν, καὶ ἐξαίτησεν τὴν χάριν τοῦ Αυτοκράτορος ὑπὲρ τοῦ πατρὸς της, διεθρυσμένη τσοσούτον, ὥστε περιφημῶς τις συγγραφεὺς — ἡ Κυρία Κοττέν — κατέστησε τὴν φιλόστοργον αὐτὴν ὁδοιπόρον, ἡρώϊδα μυθιστορηματος. Ἀλλ' ὅσοι ἐγνώρισαν τὴν κόρην ταύτην, ἐλυπήθησαν διότι ἀπεδόθησαν διαθέσεις καὶ ἐπιχειρήσεις ἐρωτικαὶ εἰς νέαν καὶ ἀξιοσεβαστον παρθένον, τῆς ὁποίας τὸ μόνον πάθος ὑπῆρξε καθαρωτάτη σοργὴ πρὸς τὸν πατέρα της, καὶ ἥτις, μόνη, χωρὶς προστασίας, χωρὶς συμβουλῆς, συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς

εὐγενεστέρας τῶν πράξεων καὶ δι' ἀπαράδειγματίτου ἐπιμονῆς κατῴρθωσε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ.

Ἐὰν ἡ διήγησις τῶν συμβάντων τῆς δὲν διεγέρῃ τὴν περιέργειαν ὅσον τὰ ἰδανικὰ πρόσωπα τῶν μυθιστοριῶν, ἡ ἀληθὴς ὁμῶς καὶ ἀκαλλώπιστος ἐξιστόρησις τῆς ζωῆς της, περιέργος αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν, θὰ τέρψει βεβαίως τὸν ἀναγνώστην.

Παρασκευὴ Λωπουλὸφ ἦτο τὸ ὄνομά της. Ὁ πατήρ της, καταγόμενος ἀπὸ εὐγενῆ τινα οἰκογένειαν τῆς Οὐκραίνης, ἐγεννήθη εἰς Οὐγγαρίαν, ὅπου εἶχον, εἰς αἰτίας περιστάσεων τινων, παρικήσει οἱ γονεῖς του, καὶ ὑπηρετήσεν εἰς τὸ τάγμα τῶν μελαίνων Οὐσάρων. δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ παραιτηθῇ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς Ῥωσίαν ὅπου καὶ ἐνυμφεύθη. Μετὰ ταῦτα ἐπανῆλθε καὶ εἰς τὴν πατρίδα του εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ὑπηρετήσας πολλὰ ἔτη εἰς τὸν Ῥωσικὸν στρατὸν, καὶ παρευρέθη εἰς πολλὰς κατὰ τῶν Τούρκων ἐκστρατείας. Ἦτο παρὼν εἰς τὰς ἐφόδους κατὰ τοῦ Ἰσμαὴλ καὶ Ὀτζακὸφ, καὶ διὰ τῆς διαγωγῆς του ἀπῆλause τὴν ὑπόληψιν τῶν συστρατιωτῶν του. Εἶναι ἄγνωστος ἡ αἰτία δι' ἣν ἐξωρίσθη εἰς Σιβηρίαν, διότι καὶ ἡ δίκη, καὶ ἡ γενομένη ἀκολούθως ἐπιθεώρησις αὐτῆς, δὲν ἐδημοσιεύθησαν πώποτε. Εἶπον τότε τινὲς ὅτι, κατ' εἰσῆγησιν κακεντρεχοῦς τινος ἀρχηγοῦ, κατεδικάσθη ὡς παραβάτης τῶν κανόνων τῆς πειθαρχίας. Ὅποια δὴποτε ὅμως καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ αἰτία, ὅτε ἡ θυγάτηρ του ἐπεχείρησε τὴν μακράν τῆς ὁδοιπορίαν, οὗτος ἦτο πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν ἐξόριστος εἰς Σιβηρίαν, εἰς τὸ χωρίον Ἰσχίμ πλησίον τῶν ὁρίων τοῦ νομοῦ τοῦ Τοβώλσκ, ζῶν πενιχρῶς μετὰ τῆς οἰκογενείας του, καὶ προμηθεύων μόλις ἄρτον εἰς αὐτὴν, διὰ τῶν δέκα κοπὲκ, ἅτινα δίδονται καθ' ἐκάστην εἰς τοὺς φυλακισμένους, τοὺς μὴ καταδικασθέντας εἰς ἔργα δημόσια.

Ἡ νέα Παρασκευὴ ἐπνύξανε διὰ τῆς ἐργασίας της τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως τῶν γονέων της, βοηθοῦσα τοὺς θεριστάς, ἢ τὰς πλυντριάς, καὶ ἀσχολουμένη, ὅσον αἱ δυνάμεις της τὸ ἐσυγχώρουν, εἰς ὅλας τὰς ἀγροτικὰς ἐργασίας. καὶ ἀντὶ πληρωμῆς ἐλάμβανε ποτὲ μὲν σῖτον, ποτὲ δὲ ὠχ, καὶ ἄλλοτε ὄσπρια. Ἐπειδὴ ἦτο βρώφης ὅτε ἐξωρίσθησαν οἱ γονεῖς της εἰς Σιβηρίαν, δὲν εἶχεν οὐδέμιν ἰδέαν εὐτυχείας ζωῆς, καὶ ἐπομένως ἐνησχολεῖτο εὐχαρίστως εἰς ὅλα τὰ ἐπίμοχα ἔργα, τὰ ὁποῖα ὅμως μόλις ἐδύνατο νὰ ὑποφέρῃ. Αἱ τρυφεραὶ τῆς χεῖρες ἐφαίνοντο πλασθεῖσαι δι' ἄλλου εἶδους ἐργασίας. Ἡ μήτηρ της, ἀφιερωμένη εἰς τὰς οἰκειακὰς φροντίδας, ἐφαίνετο ἀνεχομένη καρτερικῶς τὴν οἰκτράν της κατάστασιν· ἀλλ' ὁ πατήρ της, συναισθημένος ἐξ αὐτῆς τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας εἰς τὴν ἐνεργὸν τοῦ στρατιωτοῦ ζωὴν, δὲν ἐδύνατο νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς σημερινὰς περιστάσεις του, καὶ κατελαμβάνετο συνεχῶς ἀπὸ τοιαύτας παραφορὰς ἀπελπισίας, ὁποίας δὲν δικαιολογεῖ, οὔτε αὐτὴ ἡ υπερβῆλλουσα δυστυχία.

Ἄν καὶ ἐφρόντιζεν ν' ἀποκρύπτῃ ἀπὸ τὴν Παρασκευὴν τὴν θλίψιν ἣτις τὸν κατέτηκεν, αὐτὴ ὅμως εἶδε πολλάκις τὰ δάκρυά του, διὰ τῶν σχισμάτων τῆς φορῆς ἣτις διεχώριζε τὸν κοιτῶνα τῶν γονέων της ἀπὸ τὸν ἰδικόν της, καὶ ἤρχισεν ἀπὸ τινος νὰ συλλογίζεται περὶ τῆς ἀθλιότητός των.

Ὁ Λωπουλὸφ εἶχεν ὑποβάλει πρὸ πολλῶν μηνῶν